

A gázt magam előtt tartva, lassú léptekkel vágtam át a helyiségen. Bármikor újabb támadás érhetett, ezért óvatosan, minden sarkot átvizsgálva haladtam. Így értem oda az ajtóhoz. A folyosón nincs, ez biztos! Máshol kell keresnem. Fülemet az ajtóra tapasztva hallgatózni kezdtem.

Bentről furcsa zajok szűrődtek ki, amiket felismerni véltem. Ez az ő hangja! Ide húzódott be! Hideg veríték ült ki a homlokomra. Kezem a kilincsre tettem, vártam néhány pillanatot hogy lecsillapodjon a szívverésem, majd egy hirtelen mozdulattal belöktem az ajtót, és beugrottam. Szívem majdnem kiugrott a torkomon amint a világítás aktiváló kapcsolójára csapva körbepásztáztam a gázzal. Egyszerre próbáltam meg belátni az egész terepet, és készen állni a védekezésre.

Nem volt ott! Nem mozdult semmi, teljesen kihalt volt a helyiség. A különös zaj forrását kutatva beljebb léptem, de a gázszórót egy pillanatra sem engedtem le. Egy fürdőben voltam. Ballra, a csempesor felett, fehér keretes tükör lógott, amiben csak saját ideges ábrázatomat láthattam. A sarokban tusoló, de az áttetsző függöny mögött nem mozdult semmi. Velem szemben, a falon, elektromos vízmelegítő egység terpeszkedett, lámpáját vörösen hunyorgatva, és folyamatosan adta ki magából a zajokat. Feszültségem kissé engedett, hangosan fellélegeztem. Utoljára még körülnéztem, majd visszaléptem a folyosóra, becsukva magam mögött az ajtót.

Ahogy továbbindultam újra átgondoltam az egészet. Hogy is történt? Valamit kerestem a folyosó végén lévő sok lim-lom között. Nagy kupacokban állt itt a sokféle holmi, a világítás is gyengén pislákol, így mire észrevettem, hogy ott van, már nekem is támadt. Egy pillanat alatt rajtam volt és belém mart!

Meglehetősen ritka eset, hogy valakit objektumon belül érjen támadás, ezért nem volt nálam a gázszóró. A menekülési ösztön dolgozott bennem! Nem tudom hogyan, de valahogy sikerült lerázni magamról. Az izgalomtól zúgott a fülem, a szívem kalapált ahogy végigrohantam a folyosón, és egyszer csak azt vettem észre hogy már nem üldöz. Beszűkülte tudattal és még mindig remegő kezekkel léptem a tárolóba, hogy magamhoz vegyem a gázt. Ez volt a legalkalmasabb fegyver ellenük.

A marás helye lüktetett a fájdalomtól, de ez csak erőt adott, hogy a keresésére induljak. Bosszúvágy fűtött, gyilkolni akartam!

A következő ajtónál ugyanúgy megálltam és hallgatóztam mint az imént. Bentről ezúttal nem hallatszott semmi. Óvatosan nyitottam be. A gázszóró a kezemben egyenesen előre szegeződött.

A helyiség sötétén ásított felém. Megtorpantam egy pillanatra hogy a szemem hozzászokjon, majd lassan elindultam befelé. Beleborzongtam a gondolatba, hogy esetleg épp itt találkozunk, ahol nincs világítás már évek óta. Itt előnyben van a jobb érzékszervei által! A padló szinte fájdalmasan nyöszörgött a talpam alatt, én pedig órá gondoltam. Vajon itt vár valahol előttem a sötétben, figyelve hogyan botorkálok egyre közelebb hozzá? Van ugyan némi esélyem ellene még itt a sötétben is, mert egyedül van.

...Persze az is lehet hogy nem! Ezt a szektort már régen kiürítették. Akár egész csapatnyian is befészkelhették magukat ide! Lelki szememmel láttam, ahogy vakon tapogatózva közeledem a lakhelyükhöz, ők pedig egymás hegyén-hátán tolazkodva várják, hogy rám vethessék magukat. Újra kirázott a hideg.

Kínosan lassú, óvatos léptekkel haladtam tovább, mikor valami különös hatodik érzék sugallatára hátrafordultam. Azonnal meghallottam a hangját, majd egy pillanatra az alakját is

láttam felvillanni ahogy kisuhant a folyosóra, aztán eltűnt a szemem elől. Rohanni kezdtem a sötétben az ajtó felé és kétszer is megbotlottam mire elértem.

Kivágódtam a folyosóra, de ő akkor már nem volt ott. Innen csak két irányba mehetett tovább. Gondolkodás nélkül, nem is lassítva ugrottam be a hozzám közelebb eső átjáróba. – Nincs visszaút! – villant az agyamba közben. Most már annyira feldühítettem, hogy másra is veszélyes lehet! Végeznem kell vele!

Ahogy belöktem az ajtót, valami mozgást észleltem a szemem sarkából. Villámgyorsan ugrottam félre, és megeresztettem egy adag gázt. Ütést éreztem a fejemben, majd valami a lábam mellé esett. Ösztönösen hátraléptem és a föld felé is küldtem egy adagot. Eltelt néhány másodperc mire felfogtam hogy mi is fekszik a lábam előtt. Egy seprű volt az! Az ajtónak támasztva állhatott, majd amikor belöktem azt, a fejemnek dőlt és leesett a földre.

Hát még mindig nem kaptam el! Az imént szétáradó adrenalintól remegő térdekkel, de mégis felhergelt állapotban csuktam be a kis szerszámos fülke ajtaját, s frissen szerzett hidegvérrel léptem át a másik küszöbét.

Egy hálóterembe jutottam. Éreztem: itt kell lennie! Nem mehetett másfelé, végig a sarkában voltam. Kimért léptekkel haladtam, és egyenletes mozdulatokkal néztem be minden bútor mögé, ahogy elhaladtam mellettük. Vajon hová tűnt mindenki? Miért üres az egész objektum? Cikáztak bennem a gondolatok. Elkelve a segítség, bár nem akartam mást is veszélybe sodorni. Ez a kettőnk ügye! Az enyém és az övé!

Már a háló végében jártam, de még mindig nem láttam sehol. Feszültségem, ha lehet, még tovább nőtt. Előttem egy bolthajtás választott el az épület leghátsó szektorától. Mielőtt áthaladtam volna rajta megálltam egy pillanatra.

Ekkor újra megütötte a fületem az ismerős hang, mely rendszertelen, tompa puffanásokkal keveredett. Erősen megmarkoltam a gázszórót, és átléptem a boltív alatt... és akkor végre megpillantottam!

Érezte hogy sarokba szorítottam, és az ablakon át próbált menekülni. A masszív üvegtábla azonban ellenállt a testsúlyának, s újra meg újra visszalökte őt. Mikor észrevett, felhagyott a menekülési kísérlettel, és néhány pillanatig tanácstalanul figyelt engem. Most hogy végre szemtől-szemben állhattunk különös nyugalom szállt meg, készen álltam a harcra. Ekkor végre felismerte hogy csapdába került, és egy utolsó, kétségbeesett támadásra szánta el magát.

A levegőben volt mikor a gázfelhő elérte. Lendülete megtört és pörögve a földre hullt.

Egy darabig csak álltam a tetem felett és némán figyeltem. Bosszúvágyam már elpárolgott és csaknem sajnálni kezdtem őt. Végül is csak a benne lévő ősi parancsnak engedelmeskedett: Ha veszélyben vagy támadj! Az ösztöneit követte. Sokkal régebben él ezen a bolygón mint az emberek, s mi mégis jogosnak érezzük hogy a kényelmünk érdekében irtsuk őket!

Ezen elgondolkoztam egy darabig, majd letettem az asztalra a légyirtós flakont, és elindultam seprűt, lapátot keresni, hogy kivigye a vendégszobából az elhullott lódarazsat...